

W uzasadnieniu swoich żądań skarżący powołują się na:

- Naruszenie art. 9 ust. 2 akapit drugi i czwarty rozporządzenia nr 729/70, ponieważ z jednej strony kontrola przeprowadzona przez UCLAF w Jordaniі była nieprawidłowa ze względu na przekroczenie zakresu uprawnień kontrolnych ograniczonego do terytorium państw członkowskich oraz z drugiej strony UCLAF naruszył obowiązek przygotowania i przeprowadzenia kontroli za uprzednią zgodą państw członkowskich i w obecności przedstawicieli wszystkich zainteresowanych organów krajowych.
- Naruszenie art. 9 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 2988/95 i art. 4 rozporządzenia nr 2185/96, ponieważ UCLAF uchybił zobowiązaniu do przygotowania kontroli i inspekcji na miejscu w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi oraz poinformowania przed przeprowadzeniem kontroli odpowiednich władz krajowych.
- Naruszenie art. 18 rozporządzenia nr 3665/87, ponieważ UCLAF nie uwzględnił wartości dowodowej uznanej i przypisanej przez to rozporządzenie grupie wyraźnie wymienionych dokumentów i arbitralnie przyznał pierwszeństwo grupie innych dokumentów niezgodnie z zasadą bezpieczeństwa prawnego i przejrzystości kontroli.

Skarżący podnoszą ponadto naruszenie zasady dobrej administracji, staranności i proporcjonalności oraz naruszenie tajemnicy zawodowej.

W końcu skarżący twierdzą, że UCLAF jest odpowiedzialny za poniesioną przez nich szkodę, nawet jeżeli jego zachowanie nie było nieprawidłowe. Nie mogli oni bowiem w rozsądny sposób przewidzieć i w ten sposób uniknąć szkody, którą ponieśli w wyniku dochodzenia, które okazało się całkowicie niewłaściwe.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2006 r. — Sviluppo Italia Basilicata przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/06)

(2006/C 190/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sviluppo Italia Basilicata S.p.A. (Potenza, Włochy)(przedstawiciel: Francesco Sciaudone, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji europejskiej C(2006)1706 z dnia 20 kwietnia 2006 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją zaskarżoną w niniejszej sprawie dokonano istotnej korekty finansowej pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRG) w wysokości 5 600 000 EUR, przyznanej w ramach wspólnotowego wsparcia regionów „Cel 1” we Włoszech, na rzecz subwencji ogólnej BIC Basilicata, celem realizacji środków wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa działające w regionie Basilicata. W szczególności drugi środek ogólnej subwencji przewidywał utworzenie funduszu kapitałowego w celu udzielania pomocy w postaci udziału w kapitałach zakładowych, pożyczek z udziałem w zyskach oraz pożyczek zamiennych na udziały lub akcje, na rzecz przedsiębiorstw mających siedzibę w regionie Basilicata lub mających zamiar ustanowienia tam siedziby.

Na poparcie swych zarzutów skarżąca spółka podnosi:

- Zupełny brak faktycznych i prawnych przesłanek mogących stanowić podstawę zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim pozwana twierdzi, że w niniejszej sprawie brak było pozytywnego wpływu pomocy z funduszu, ponieważ mniej niż 3 % dotacji z funduszu zostało przeznaczonych na nabycie udziałów w przedsiębiorstwach (przesłanka wykorzystania). W tym zakresie skarżąca twierdzi, że przesłanka ta nie została przewidziana ani w przepisach mających zastosowanie w niniejszej sprawie, zawartych w decyzji o przyznaniu pomocy, ani w ogólnych przepisach dotyczących funduszy strukturalnych. Zatem Komisja nie mogła zgodnie z prawem stwierdzić wystąpienia nieprawidłowości w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, powołując się na przesłankę wykorzystania.
- Naruszenie decyzji 97/322/WE spowodowane nieuwzględnieniem i dokonaniem błędnej wykładni ust. C arkusza nr 19. W tym zakresie skarżąca twierdzi, że pozwana nie uwzględniła w zaskarżonej decyzji z jednej strony rozróżnienia pomiędzy pojęciami „wykorzystanie” i „wydatki”, a z drugiej strony zapisów arkusza dotyczących czasu trwania funduszu, jak również postanowień tegoż projektu subwencji ogólnej, stanowiących integralną część decyzji zatwierdzającej pomoc, w których czas trwania tej pomocy ustalono na dziesięć lat.
- Naruszenie przy stwierdzeniu nieprawidłowości procedur przewidzianych w konwencji, art. 25 rozporządzenia nr 4253 oraz art. 26 rozporządzenia nr 2082/93.

Na zakończenie swej skargi skarżąca podnosi również naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, zasady proporcjonalności i obowiązku przedstawienia uzasadnienia.